

LUKU KAKSI: Maastamuutto

(Al-Walaa' Wal-Baraa', osa 3, s. 11-22, Shaikh Muhamad Sa'iid Al-Qahtanii)

Tämä on yksi kaikkein tärkeimmistä keskustelumme osa-alueista, sillä liittolaisuus (muslimeita kohtaan) ja irtisanoutuminen (epäuskovaisista ja uudistajista) ovat aina pääasiallisten Allahin takia muuttamiseen liittyvien motivaatiotekijöiden joukossa. Tulemme jakamaan keskustelumme kahteen laajaan alueeseen:

1. Epäuskovaisten keskuudessa eläminen ja sitä koskeva määräys.
2. Epäuskon asuinsijoilta islamin asuinsijoille muuttaminen.

1. Epäuskon asuinsijoilla eläminen

Lakioppineet ovat selittäneet ”Epäuskon asuinsijan” ja ”Islamin asuinsijan” käsitteet seuraavasti:

Epäuskon asuinsija on mikä tahansa maa, joka on epäuskovaisten hallitsema, jossa epäuskovaisten lait ovat vallitsevia, ja jossa poliittinen valta on heidän käsissään. Nämä maat voivat olla kahta eri tyyppiä. Yksi on sellainen, joka on sodassa muslimien kanssa, ja toinen on sellainen, jolla on aselepo heidän kanssaan. Ratkaiseva tekijä on se, että sitä hallitaan epäuskovaisten lakien mukaan; sillä se on ”Epäuskon asuinsija” tai ”Daar Al-Kufr” siitä huolimatta, vaikka siellä asuisi suuri muslimienemmistö.¹

Islamin asuinsija on mikä tahansa maa, joka on muslimien hallitsema, ja jossa Sharii'ah on vallitseva laki, ja jossa muslimeilla on poliittista valtaa. Se on Daar Al-Islaam siitä huolimatta, vaikka valtaosa väestöstä olisi epäuskovaisia, niin kauan, kuin muslimit hallitsevat sitä Sharii'an mukaan.²

Koska islaam on kunnian ja arvovallan uskonto, on mahdotonta ajatella, että kukaan muslimi alistuisi epäuskovaisille; totisesti muslimin on kiellettyä asua heidän keskuudessaan ja tunnustaa heidän valtansa hänen ylitseen, sillä hänen läsnäolonsa heidän keskuudessaan saisi hänet tuntemaan itsensä heikoksi ja eristyneeksi, ja sitten hänestä tulisi taipuisa ja anteeksipyyteleväinen heidän edessään. Ensin häntä kutsuttaisiin hyväksymään heidät, ja sitten seuraamaan heitä. Mutta muslimien tulee olla täynnä moraalia ja itsevarmuutta; heidän tulee olla johtajia, ei seuraajia. Heidän tulee pidellä vallan ohjaksia; minkään vallan ei tule olla heidän yläpuolellaan, paitsi Allahin vallan. Näin ollen muslimien on kiellettyä pysyä maissa, joissa islamilla ei ole mitään asemaa, paitsi silloin, kun he kykenevät vapaasti harjoittamaan uskontoaan sekä noudattamaan sitä ilman mitään esteitä, ja vailla pelkoa siitä, että heidän läsnäolonsa siellä voisi vahingoittaa heitä jollain tavalla. Mikäli asia ei ole näin, niin siinä tapauksessa heidän on pakko muuttaa parempaan paikkaan, jossa islamin arvovallalla on jonkinlainen asema. Jos he kieltäytyvät tekemästä niin vaikka kykenisivät, niin siinä tapauksessa heillä ei ole enää mitään vaateita tästä uskonnosta (ts. heidän on enää turha välttää olevansa muslimeita).

¹ Abdur Rahman Ibn Sa'dii, ”Al-Fataawaa As-Sa'diyya”, osa 1/92, 1. painos, 1388 A.H. Daar Al-Hayaat, Damaskus

² Sama kirja, osa 1/92

Allaah on puhunut tästä suurah An-Nisaa'ssa:

”Totisesti ne, joiden sielut enkelit ottavat (kuolemassa) kun he ovat tekemässä vääryyttä itselleen, he (enkelit) tulevat sanomaan heille: 'Missä (tilassa) te olitte?' He vastaavat 'Olimme heikkoja ja sorrettuja maassa.' He (enkelit) sanovat: 'Eikö Allahin maa ollut tarpeeksi laaja, jotta teette hijran siinä?' Joten sellaisen leposija on Helvetti - mikä huono määränpää se onkaan. Paitsi heikot miehistä, naisista ja lapsista, jotka eivät kykene tekemään suunnitelmaa eivätkä saamaan johdatusta tiellä.” [An-Nisaa' 4:97-98]

Profeetta saws sanoi: *“En ole vastuussa yhdestäkään muslimista, joka pysyy epäjumalanpalvojen keskuudessa.”* He (seuralaiset) kysyivät: *”Miksi, oi Allahin Lähettiläs?”* Hän saws sanoi: *”Heidän tuliensa ei tulisi olla näkyviä toisilleen.”* Ja hän saws sanoi: *”Joka liittyy epäjumalanpalvojen joukkoon ja elää heidän keskuudessaan, niin hän on samanlainen kuin he.”* Ja hän saws sanoi: *”Maastamuutto ei tule päättymään ennen kuin katumus päättyy, ja katumus ei tule päättymään ennen kuin aurinko nousee lännestä.”*³

Al-Hassan ibn Salih sanoi: *“Jokaista, joka jää vihollisen maahan, tullaan kohtelemaan kuin epäuskovaisia, niin kauan kuin hän oli kykenevä liittymään muslimien joukkoon mutta ei tehnyt sitä. Jos joku epäuskovaisista hyväksyy islamin, mutta silti jää epäuskovaisten joukkoon vaikka hän olisi kyennyt liittymään muslimeihin, niin häntä tulee kohdella kuin heitä – hänen verensä ja omaisuutensa eivät kumpikaan ole suojattuja.”*⁴

Al-Hassan sanoi: *“Jos muslimi muuttaa epäuskovaisten maahan, mutta ei kuitenkaan hylkää islamia, niin hänestä tulee uskonluopio 'Daar Al-Islaamin' hylkäämisensä takia.”*⁵ (Edelläolevan lainauksen arabiankielinen teksti viittaa epäuskovaisten maahan termein 'Daar Al-Harb' ja 'Ard Al-'Aduw', ts. 'sodan maa' ja 'vihollisen maa'; tämä viittaa aktiiviseen muslimien sotilaalliseen vastustamiseen, kuten esimerkiksi sotatilassa.)

Ibn Hazm sanoi, että *“Jokainen, joka liittyy 'sodan ja epäuskon maahan' omasta vapaasta tahdostaan ja uhmaten ketä tahansa muslimien joukosta, joka kutsuu häntä puolelleen, on tämän teon kautta uskonluopio kaikkien islamilaisten uskosta luopumisen lakien mukaan. Joka kykenee tappamaan hänet, hänen on tehtävä niin. Hänen omaisuutensa on suojaamatonta, hänen avioliittonsa on mitätön, ja kaikki hänen oikeutensa pyyhkiytyvät pois.*

Mutta joka pakenee 'sodan maahan' sorron pelossa, ja joka ei vastusta muslimeita missään asiassa eikä kanna minkäänlaista pahansuopuutta heitä kohtaan, ja joka ei kyennyt löytämään mitään turvapaikkaa muslimien joukosta, on vapaa kaikesta syytöksestä, sillä hän oli pakotettu lähtemään.

Mutta mitä tulee sellaiseen, joka ottaa muslimit vihollisikseen, tarjoten apuaan ja palveluksiaan epäuskovaisille, niin hän on epäuskovainen.

Mutta ne, jotka muuttivat ei-muslimimaihin rikkautta tai menestystä etsien elääkseen heidän suojeluksensa alla, vaikka he olisivat kyenneet menemään asumaan muslimien joukkoon heidän omassa maassaan, mutta siitä huolimatta eivät vetäydy pois epäuskovaisten luota – sellaiset ihmiset eivät ole kaukana epäuskosta, emmekä löydä heille minkäänlaista mahdollista tekosyytä, joten pyydämme Allahin anteeksiantoa.

³ “Al-Musnad”, osa 4/99; Abu Dawuud, *Kitaab Al-Jihaad*, osa 3/7, hadiith 2479; Ad-Daarimii, *Kitaab As-Siyyar*, osa 2/239. Al-Albaanii luokitteli sen olevan sahiih. Ks. “Sahiih Al-Jaami 'As-Saghiir”, osa 6/186, hadiith 7346.

⁴ Al-Jasaas, “Ahkaam Al-Qur'aan”, osa 3/216.

⁵ Sama kirja, osa 3/216.

Mitä tulee sellaiseen henkilöön, joka elää Karmatialaisten⁶ maassa omasta vapaasta tahdostaan, niin hän on vailla epäilystäkään epäuskovainen, sillä he ovat islamin vannoutuneita vihollisia, ja epäuskovaisia ja uskonluopioita, jotka ainoastaan haluavat muslimien tuhoa.

Koskien niitä, jotka elävät sellaisessa maassa, jossa joitain harhaoppisia, epäuskoon johtavia taipumuksia on valloillaan, niin heitä ei pidetä epäuskovaisina, sillä islaam on korkeimpana sellaisessa maassa, jossa on mahdollista harjoittaa islamia avoimesti: Vahvistaa Profeetta Muhammadin saws viesti, lukea Koraania, suorittaa rukoukset sekä Ramadanin paasto, ja täyttää velvollisuutensa täydellisesti.

Profeetan saws sanojen ‘En ole vastuussa yhdestäkään muslimista, joka pysyy epäjumalanpalvojen keskuudessa’ tulisi tehdä selväksi se, minkä olemme jo sanoneet. On selvää, että Profeetta saws viittaa tässä ‘Daar Al-Harbiin’, ja koska hän nimitti joitain seuralaisia Khaibarin (juutalainen maa-alue) kuvernööreiksi, vaikka kaikki siellä asuvat olivat juutalaisia.

Mikäli epäuskovainen valloittaa jonkin muslimimaan ja sitten tunnustaa heidän uskontoaan (islamia), mutta sitten saavuttaa vallan heistä ja tunnustaa muuta uskontoa kuin islamia, niin jokainen, joka elää hänen kanssaan ja tukee tai palvelee häntä millään tavalla, on epäuskovainen vaikka hän väittäisi olevansa muslimi, kuten edellä on mainittu.”⁷

Shaikh Hamad ibn ‘Atiiq, olkoon Allaah hänelle armollinen, jakoi ei-islamilaississa maissa asuvat muslimit kolmeen ryhmään: (1) Ne, jotka haluavat asua ei-muslimien joukossa koska pitävät heistä; (2) Ne, jotka elävät ei-muslimien joukossa, mutta laiminlyövät velvollisuutensa tuomita epäuskon; sekä (3) Ne, jotka elävät ei-muslimien joukossa, mutta täyttävät velvollisuutensa tuomita epäuskon.

Ensimmäinen ryhmä: He pysyvät epäuskovaisten joukossa omasta valinnastaan ja halustaan; he ylistävät ja kiittelevät heitä ja irtisanoutuvat mielellään muslimeista. He auttavat epäuskovaisia heidän taistelussaan muslimeita vastaan millä tahansa tavalla jolla kykenevät – fyysisesti, moraalisesti ja rahallisesti. Sellaiset ihmiset ovat epäuskovaisia, heidän asemansa on aktiivisesti ja tarkoituksellisesti uskonnon vastainen. Allaah sanoo:

”Uskovaiset eivät ota epäuskovaisia liittolaisikseen uskovaisten sijaan. Joka tekee näin, niin Allaah ei koskaan tule auttamaan häntä millään tavalla...” [Aal ‘Imraan 3:28]

At-Tabari toteaa, että sellainen henkilö on irtisanoutunut Allahista, ja että Allahilla ei ole mitään tekemistä sellaisen henkilön kanssa, joka aktiivisesti hylkää Hänet ja kieltää Hänen uskontonsa. Allaah sanoo:

”Oi te, jotka uskotte! Älkää ottako juutalaisia ja kristittyjä suojelijoiksi, he ovat toinen toistensa suojelijoita, ja joka teistä liittoutuu heidän kanssaan, niin totisesti hän on yksi heistä.” [Al-Maa’idah 5:51]

Ja Profeetan saws sanoin: *“Joka liittyy epäuskovaisiin ja elää heidän joukossaan, on yksi heistä.”*⁸

⁶ Karmat-nimisen miehen 800-luvulla perustama islamin ulkopuolinen sekti, joka mm. väittää Koraanin olevan pelkkä vertauskuva, ja kieltää rukouksen, paastoamisen ja ilmestyksen.

⁷ Ibn Hazm, *Al-Muhalla*, osa13/139-140

⁸ Ibn ‘Atiiq, *“Ad-Difaa”*, s.10-12.

‘Abdullaah Ibn ‘Umar sanoi: *“Joka asettuu epäuskovaisten joukkoon, juhlii heidän juhliiaan ja liittyy heidän ratsuväkeensä ja kuolee heidän keskuudessaan, tullaan myös nostamaan ylös heidän joukossaan Ylösnousemuksen päivänä.”*⁹

Muhammad ibn ‘Abdil-Wahhaab, olkoon Allaah hänelle armollinen, mainitsi, että sellaisen muslimin tapauksessa, jonka kansa pysyy epäuskossa ja seuraa islamin vihollisia, niin hänestäkin tulee epäuskovainen, mikäli hän kieltäytyy hylkäämästä kansansa vain sen takia, että se (heidän jättämisensä) on hänelle vaikeaa. Hän päätyisi taistelemaan muslimeita vastaan kansansa rinnalla, omaisuudellaan ja elämällään. Ja jos he määräisivät häntä naimaan isänsä vaimon, eikä hän pystyisi estämään sitä muuta kuin muuttamalla pois maastaan, niin hän menisi hänen kanssaan naimisiin. Hänen liittolaisuutensa ja osanottamisensa heidän kanssaan heidän kampanjaansa islamia vastaan sekä heidän ponnisteluissaan Allahia ja Hänen Lähettilästään saivat vastaan on paljon pahempi, kuin isänsä vaimon kanssa naimisiin meneminen. Hän on myös epäuskovainen, josta Allaah on sanonut:

”Tulette löytämään toisia, jotka haluavat suojelusta teiltä ja omalta kansaltaan. Joka kerta, kun heitä kohtaa koettelemus, he sortuvat siihen. Joten jos he eivät vetäydy luotanne, eivätkä tarjoa teille rauhaa, eivätkä pidättele käsiään (vahingoittamasta teitä), niin ottakaa heidät kiinni ja tappakaa heidät missä ikinä löydätte heitä. Ja heitä vastaan olemme antaneet teille selvän valtuutuksen.” [An-Nisaa’ 4:91]

Toinen ryhmä: He ovat niitä, jotka jäävät epäuskovaisten joukkoon rahan, perheen tai kotimaan takia. He eivät osoita vahvoja siteitä uskontoaan (islamia) kohtaan, eivätkä muuta pois. He eivät tue epäuskovaisia muslimeita vastaan sanallisesti tai teoin. Heidän sydämensä eivät ole kiinni heissä, eivätkä he puhu heidän puolestaan. Sellaista henkilöä ei pidetä epäuskovaisena pelkästään sen takia, että hän jatkaa epäuskovaisten keskuudessa asumista, mutta monet sanoisivat, että hän on tottelematon Allahia ja Hänen Lähettilästään kohtaan olemalla lähtemättä muslimien luokse asumaan, vaikka hän saattaakin salaa vihata epäuskovaisia. Allaah on sanonut:

”Totisesti ne, joiden sielut enkelit ottavat (kuolemassa) kun he ovat tekemässä vääryyttä itselleen, he (enkelit) tulevat sanomaan heille: ‘Missä (tilassa) te olitte?’ He vastaavat ‘Olimme heikkoja ja sorrettuja maassa.’ He (enkelit) sanovat: ‘Eikö Allahin maa ollut tarpeeksi laaja, jotta teette hijran siinä?’ Joten sellaisten leposija on Helveti - mikä huono määränpää se onkaan.” [An-Nisaa’ 4:97]

Ibn Kathiir toteaa: He tekivät vääryyttä itselleen kieltäytymällä muuttamasta. Hän jatkaa sanomalla, että tämä jae vakiinnuttaa yleisen säännön, joka pätee jokaiseen, jota estetään harjoittamasta uskontoaan, ja joka siitä huolimatta vapaaehtoisesti pysyy epäuskovaisten keskuudessa. Oppineiden keskuudessa ei ole mitään erimielisyyttä (tätä asiaa koskien), ja kaikissa lähteissä sanotaan, että tällainen teko on kielletty.¹⁰

Al-Bukhaarii kertoi Ibn ‘Abbaasin sanoneen, että tämä jae koski *”Joitain muslimien joukosta olleita henkilöitä, jotka jäivät Profeetan saivat aikana Mekan pakanoiden keskuuteen kasvattamaan heidän joukkojaan. Kun taisteluja puhkesi, jotkut heistä tapettiin ja jotkut haavoittuivat. Sitten Allaah paljasti jakeen ‘Totisesti ne, joiden sielut enkelit ottavat (kuolemassa) kun he ovat tekemässä vääryyttä itselleen.’”*¹¹

⁹ Ibn Taimiyyah sanoi kirjassaan *“Iqtidaa’ As-Siraat Al-Mustaqiim”*, s.200, että tämän hadiithin kertojaketju on sahiih.

¹⁰ “Tafsiir Ibn Kathiir”, 2/343; Ibn ‘Atiiq, *“Ad-Difaa”*, s.13.

¹¹ *“Sahiih Al-Bukhaarii”*, osa 8/262, hadiith 4596.

Tämä ilmestys torjui mitkä tahansa tekosyyt, mitä heillä olisikaan saattanut olla:

”Sano: ’Jos isänne, poikanne, veljenne, vaimonne, sukulaisenne, hankkimanne omaisuus, kauppa jossa pelkäätte tappiota, tai talo jota rakastatte, ovat teille rakastetumpia kuin Allaah ja Hänen Lähettiläänsä sekä taistelevinen Hänen tiellään, niin odottakaa, kunnes Allaah tuo päätöksensä (ts. rangaistuksensa). Ja Allaah ei johdata niitä, jotka ovat pahantekijöitä.” [At-Tawbah 9:24]

Jokainen, joka kieltäytyy muuttamasta, käyttää jotakin näistä kahdeksasta tekosyytä. Mutta Allaah on jo hylännyt nämä tekosyyt sanoen, että ne, jotka tekevät sellaisia väitöksiä, ovat tottelemattomia Häntä kohtaan – ja tämä oli erityisesti niitä koskien, jotka päättivät pysyä Mekassa, joka on pyhin paikka maan päällä. Allaah vaati uskovaisia lähtemään siitä paikasta, ja edes rakkaus sitä kohtaan ei ollut hyväksyttävä tekosyy. Joten kuinka sellainen tekosyy sitten pätsisi muihin paikkoihin, kuin Mekkaan?¹²

Kolmas ryhmä: He ovat niitä, jotka pysyvät epäuskovaisten keskuudessa vailla esteitä, ja heitä on kahdenlaisia:

1. Ne, jotka kykenevät avoimesti julistamaan uskontoaan ja irtisanoutumaan epäuskosta. Aina kun he kykenevät, he irtisanoutuvat selkeästi epäuskovaisista ja kertovat heille avoimesti, että he ovat kaukana totuudesta, ja että he ovat väärässä. Tämä on sitä, joka on tunnettu nimellä *’Idhhaar Ad-Diin’*, tai *’Islamin julistaminen’*. Tämä on se asia, joka vapauttaa henkilön velvollisuudesta muuttaa. Kuten Allaah on sanonut: ***”Sano: ’Oi epäuskovaiset, minä en palvo sitä, mitä te palvotte, ettekä te palvo sitä, mitä minä palvon...’***”

Täten Muhammadia saws määrättiin kertomaan epäuskovaisille heidän selkeästä epäuskostaan, sekä siitä, että heidän uskontonsa ei ollut sama, eikä myöskään heidän palvontansa, tai se, mitä he palvoivat. Se, että he eivät voi olla Allahin palvelijoita niin kauan kuin he pysyvät vääryyden palvelijoina. Hänet määrättiin ilmaisemaan tyytyväisyytensä islamiin uskontona, sekä kieltäytymisensä epäuskovaisten uskonnosta. Allaah sanoo:

”Sano: ’Oi ihmiset! Jos teillä on epäilyksiä minun uskonnostani (islamista), niin (tietäkää, että) minä en palvo niitä, mitä te palvotte Allahin rinnalla, vaan palvon Allahia, Joka saa teidät kuolemaan, ja minut on määrätty olemaan uskovaisten joukosta. Ja (minulle on kerrottu että) käännä kasvosi kohti uskontoa haniifan (islamilainen monoteismi), äläkä koskaan ole yksi epäjumalanpalvojista.” [Yuunus 10:104-105]

Näin ollen sellaisen, joka tekee tämän, ei ole pakollista muuttaa. Uskontonsa julistaminen ei tarkoita sitä, että yksinkertaisesti jättää ihmiset palvomaan sitä mitä he haluavat, kommentoimatta mitään, kuten kristityt ja juutalaiset tekevät. Se tarkoittaa sitä, että on selkeästi ja suoraan tuomittava se, mitä he palvovat, sekä osoitettava vihollisuutta epäuskovaisia kohtaan – mikäli tässä epäonnistuu, niin se ei ole islamin julistamista.

2. Niillä, jotka elävät epäuskovaisten joukossa, ja joilla ei ole keinoa lähteä, tai joilla ei ole voimia pitää puoliaan, on lupa jäädä. Allaah sanoo:

”Paitsi heikot miehistä, naisista ja lapsista, jotka eivät kykene tekemään suunnitelmaa eivätkä saamaan johdatusta tiellä.” [An-Nisaa’ 4:98]

¹² Ibn ‘Atiiq, *“Ad-Difaa”*, s. 13-14, ja katso myös Ibn ‘Atiiqin *“Bayaan An-Najaat wal-Fakak”*, s.70-72.

Mutta tämä vapautus tulee epäuskovaisten joukkoon jääville annetun lupauksen jälkeen, että **”Sellaisten leposija on Helveti - mikä huono määränpää se onkaan.”** [An-Nisaa’ 4:97]

Se on vapautus niille, jotka eivät kyenneet tekemään suunnitelmaa tai löytämään mitään muuta tietä pois. Ibn Kathiir toteaa: *”Nämä olivat ne ihmiset, jotka eivät kyenneet erkaantumaan epäuskovaisista, ja vaikka he olisivat kyenneet, niin he eivät olisi pystyneet löytämään tietään.”*¹³

Allaah sanoo:

”Ja mikä teissä on vikana, kun ette taistele Allahin tiellä, sekä niiden heikkojen ja sorrettujen miesten, naisten ja lasten puolesta, joiden pyyntö on: ’Herramme! Vie meidät pois tästä kylästä jonka asukkaat ovat sortajia, ja nosta meille luotasi suojelija, ja nosta meille luotasi auttaja.’” [An-Nisaa’ 4:75]

Joten ensimmäisessä jakeessa Allaah mainitsee heidän tilanteensa – heidän heikkoutensa ja kykenemättömyytensä löytää tietä vapauttaa itsensä – ja toisessa Hän mainitsee heidän pyyntönsä Allahille, että Hän vie heidät pois sortajiensa ulottuvista ja antaa heille suojelijan, auttajan ja johdattajan kohti voittoa. Näille ihmisille Allaah sanoo:

”Joten näille on toivoa, että Allaah tulee antamaan heille anteeksi, ja Allaah on Armahtava, Anteeksiantava.” [An-Nisaa’ 4:99]

Al-Baghawi kommentoi, että *”Muslimin, joka joutuu epäuskovaisten vangiksi, on paettava mikäli kykenee, sillä hänen ei ole sallittua jäädä heidän joukkoonsa. Jos he pakottavat hänet lupaamaan ettei hän pakene jos he vapauttavat hänet, niin hänen tulee antaa heille tämä lupaus, mutta sitten hänen on yritettävä paeta – hänen päälleen ei ole mitään syytöstä valheestaan, sillä he itse pakottivat hänet. Mutta jos hän antaa heille tämän lupauksen päästäkseen heidän suosionsa, niin hänen olisi samalla lailla pakollista paeta, mutta silloin hänen on myös suoritettava hyvitys petettyään heidän luottamuksensa tahallisesti.”*¹⁴

Kaupankäynnin takia epäuskon maihin (Daar Al-Harb) matkaamista koskevat määräykset ovat erittäin yksityiskohtaisia. Mikäli henkilö kykenee julistamaan uskoaan sekä olemaan tukematta epäuskovaisia, niin silloin tämä on sallittua. Totisesti jotkut Profeetan saws seuralaisista matkustivat joihinkin epäuskovaisten maihin kaupankäyntiä tavoitellen; heidän joukossaan oli Abu Bakr As-Siddiiq. Profeetta saws ei estänyt heitä tekemästä tätä, kuten Imaam Ahmad huomauttaa Musnadissaan sekä muualla.¹⁵

Mikäli ei kykene julistamaan uskontoaan tai ei pysty välttämään heidän tukemistaan, niin siinä tapauksessa ei ole sallittua mennä heidän keskuuteensa kaupankäynnin takia. Oppineet ovat käsitelleet tätä aihetta, ja asianomainen tuki heidän näkökantaansa löytyy Profeetan saws hadiitheista. Allaah on vaatinut kaikkia uskovaisia pitämään kiinni uskonnostaan sekä vastustamaan epäuskovaisia. Minkään asian ei ole sallittua jäytää tai häiritä näitä velvollisuuksia (ts. niiden täyttämistä).¹⁶

¹³ *”Tafsiir Ibn Kathiir”*, osa 2/343.

¹⁴ Al-Baghawi, *”Sharh As-Sunnah”*, osa 10/246.

¹⁵ Tämä on lainattu *”Al-Jaami’ Al-Fariid”*:ista, mutta kirjoittaja ei kyennyt löytämään sellaisia viittauksia Musnadista.

¹⁶ Ks. *”Al-Jaami’ Al-Fariid”*, s.382, 2. painos.

Vaikka tämä on hyvin selvää monista eri lähteistä, niin siltikin näemme monien nykypäivän muslimien joukossa huolettoman asenteen tätä aihetta kohtaan. Ystävyyden muodostamisesta niiden kanssa, jotka ovat oikeutetusti meidän vihollisiamme, sekä yhteisöjen perustamisesta heidän maihinsa on tullut pikkujuttu. Jotkut muslimit jopa lähettävät lapsensa länteen opiskelemaan islamilaista lakia ja arabiaa eurooppalaisissa ja amerikkalaisissa yliopistoissa! Tämä tulee olemaan absurdina muistomerkinä niiden 1900-luvun muslimien typeryydelle, jotka lähettivät lapsensa epäuskovaisten luokse opiskelemaan islamilaista lakia ja arabiaa! Meidän oppineemme ovat varoittaneet meitä riittävästi niistä vaaroista, joita nämä kysymykset nostattavat, ja he ovat selittäneet juurta jaksan sellaisten oppilasvaihtojen riskit, sekä epäuskovaisten halun turmella nuorisomme mielet ja kääntää heidät pois islamista, joten meidän tulisi ottaa aikaa miettiä sitä, mitä olemme tekemässä.¹⁷

2. Muuttaminen epäuskon asuinsijasta muslimimaihin

“*Hijrah*” on arabiankielinen vastine maastamuutolle. Pohjimmiltaan sen merkitys on ’erkaantua’ tai ’hylätä’. Uskonnollisessa terminologiassa se tarkoittaa muuttoa pois ei-muslimiasuinpaikasta sellaiseen paikkaan, jossa on islamin läsnäolo.¹⁸ Se on tosiasia, että islamin vastustajat eivät ikinä tule jättämään rauhaan niitä, joiden uskonto on islaam – joka perustuu kaiken palvelon ohjaamiseen Allahille ja epäjumalanpalvelon ja epäuskovaisten torjumiseen sekä vihan osoittamiseen heitä kohtaan – kuten Allaah on sanonut:

”Ja he eivät ikinä lakkaa taistelemasta teitä vastaan, kunnes saavat teidät käännettyä pois uskonnostanne jos kykenevät.” [Al-Baqarah 2:217]

Ja Hän sanoo Luolan asukkaista:

”Totisesti jos he saisivat tietää teistä, he kivittäisivät teidät (kuoliaaksi) tai kääntäisivät teidät takaisin uskontoonsa, ja siinä tapauksessa ette koskaan kukoistaisi.” [Al-Kahf 18:20]

Ja lopuksi, epäuskovaisten julistamasta tavoitteesta Allaah sanoo:

”Ne, jotka tekivät epäuskoa, sanoivat Lähettiläilleen: ‘Tulemme totisesti ajamaan teidät pois maastamme, tai sitten te palaatte meidän uskontoomme.’ Joten heidän Herransa paljasti heille: ‘Totisesti tulemme tuhoamaan väärintekijät.’” [Ibraahiim 14:13]

Myös Waraqah ibn Nawfal (Profeetan saws vaimon Khadiijahn serkku) sanoi, Profeetan saws tehtävää odottaen: “*Kunpa olisin nuori siihen aikaan, kun kansasi tulee ajamaan sinut pois.*” Hän (Profeetta saws) sanoi: “*Tulevatko he karkottamaan minut?*” ”Kyllä,” Nawfal vastasi, “*Kukaan ei koskaan ole tullut tällaisen asian kanssa ilman, että hänen oma kansansa ajoi hänet pois.*” Joten Quraishilaiset olivat ensimmäiset, jotka ajoivat Profeetan saws Mekasta Taa’ifiin ja sitten Medinaan; ja jotkut hänen saws seuralaisistaan muuttivat kahdesti Etiopiaan.¹⁹

¹⁷ Kaksi näistä oppineista ovat Muhammad Muhammad arvokkaissa kirjoissaan “*Al-Ittjaahaat Al-Wataniyyah*”, “*Al-Islaam wal-Hadaarah Al-Gharbiyyah*” sekä “*Husununa Muhaddada min Dakhilihaa*”; on myös olemassa Shaikh Muhamad Lutfi As-Sabaagh in tekemä arvokas tutkielma nimeltään “*Al-Ibtiaa’th wa Makhaatiruhu*”.

¹⁸ “*Fath Al-Baari*”

¹⁹ Ibn ‘Atiiq, “*Ad-Difaa*”, s.18, 19, ja “*Siirah Ibn Hishaam*”, osa 1, s.254.

Hijrah on ensiarvoisen tärkeä osa islamia: se on samalla sekä johtava liittolaisuuden ja vihollisuuden (al-walaa' wal-baraa') periaate, että korkein ilmentymä siitä. Muslimit eivät ikinä olisi kyenneet hylkäämään kotejaan ja perheitään, altistaen itsensä eron tuskalle ja pois muuttamisen vaikeudelle, ellei se olisi ollut välttämätöntä heidän uskontonsa harjoittamiselle sekä islamin julistamiselle maassa. Allaah lupasi näille muuttajille suuren palkkion niin tässä maailmassa kuin seuraavassakin, sanoen:

”Ja ne, jotka muuttivat Allahin takia kärsittyään sortoa, tulemme varmasti antamaan heille hyvän asumuksen tässä maailmassa, ja totisesti tuonpuoleisen palkkio on suurempi, jos he vain tietäisivät. Ne, jotka olivat kärsivällisiä ja luottivat Herraansa täydellisesti.” [An-Nahl 16:41-42]

Hijralla on kokonaisvaltainen merkitys siten, kuin se islamissa ymmärretään. Se ei ole pelkästään yhdestä paikasta toiseen muuttamisen teko; ts. ei-muslimimaasta muslimimaahan muuttaminen. Ibn Al-Qayyim selitti, että se on itse asiassa sekä vartalon, että sielun muutto. Se on fyysinen muutto yhdestä paikasta toiseen, sekä henkinen muutto Allahin ja Hänen Lähettiläänsä saws luokse. Tämä toinen muutto on se, mikä lasketaan todelliseksi muutoksi, sillä vartalo ainoastaan seuraa sielua. Näin ollen yhdestä asiasta johonkin toiseen muuttamisen merkitys on se, että sydän muuttaa jonkin muun kuin Allahin rakastamisesta Allahin rakastamiseen; jonkin tai jonkun muun palvelemisesta Allahin palvelemiseen ja palvontaan; jonkin tai jonkun muun pelkäämisestä Allahilta toivomiseen ja Häneen luottamiseen. Allaah on se, Joka on toivon ja pelon kohde; rukoukset ohjataan Hänelle; ja Hän on se, Jonka edessä tunnetaan nöyryyttä ja kunnioitusta. Tämä on sen pakenemisen merkitys, jonka Allaah mainitsee määräyksessä ***”Joten paetkaa Allahin luokse.”*** [Az-Zaariyaat 51:50]

Tämä on monoteismin (tawhiidin) ydin – että hylkää kaiken muun ja pakenee Allahin luokse. Pakeneminen on yhdestä asiasta johonkin toiseen asiaan; ja tässä tapauksessa se on (pakeneminen) mistä tahansa, mikä on vihattavaa Allahin silmissä, sellaiseen, jota Hän rakastaa. Pohjimmiltaan tämä on joko rakkauden tai inhon ilmaisu. Joka pakenee jotain asiaa ja vaihtaa ei-toivottavan asian johonkin parempaan, on vastuussa omaksi parhaakseen. Tällainen muutto voi olla enemmän tai vähemmän vahvasti motivoitu, riippuen rakkauden tasosta henkilön sydäimestä. Mitä vahvempi ja syvempi rakkaus, sitä täydellisempi ja turvatumpi muutto on. Mikäli tämä rakkaus on pinnallista, niin siinä tapauksessa muuttaminen on vähemmän turvattu, ja tämä saattaa jatkua jopa täydelliseen välinpitämättömyyteen asti.²⁰

Määräykset koskien itse fyysistä muuttoa epäuskovaisten maista islamin maihin ovat kuten seuraa:

Imaam Al-Khattaabii²¹ huomautti, että islamin alkuaikoina fyysinen muuttaminen oli suositeltavaa, mutta ei vaadittavaa, kuten Allaah sanoo:

”Joka muuttaa Allahin takia, tulee löytämään maassa monia turvapaikkoja ja elantoa.” [An-Nisaa' 4:100]

Tämä (jao) paljastettiin silloin, kun Muslimien Mekassa kohtaamat pakanoiden vainot olivat kovenemassa sen jälkeen, kun Profeetta saws oli lähtenyt Medinaan. Mutta tämän jälkeen heitä määrättiin sittemmin seuraamaan häntä saws sinne (Medinaan) ollakseen hänen saws kanssa.

²⁰ Ibn al-Qayyim, “*Ar-Risaalah At-Tabuuqiyyah*”, s. 14-18, 2. pianos, 1384, Egypti.

²¹ Hänen koko nimensä on Imaam Hamad Ibn Muhammad Ibn Ibraahiim Ibn Al-Khattaab, Zaid Ibn Al-Khattaabin jälkeläisistä, hänet tunnetaan nimellä Abu Sulaymaan. Hän oli lakioppint, hadiith-kertoja, runoilija ja kielitieteilijä. Hänen oppilaidensa joukossa oli mm. Hakiim An-Naisabuurii. Al-Khattaabii syntyi Kabulissa 319 A.H. ja kuoli vuonna 388 A.H. Lisätietoja varten ks. kirjan “*Maalim As-Sunan*” esittely, joka on julkaistu yhdessä kirjan “*Sunan Abi Dawuud*” kanssa, osa 1/11, sekä Az-Zarkaalin kirja “*Al-A'laam*”.

Heidät määrättiin toimimaan yhteistyössä yhtenä yhteisönä, oppimaan uskontonsa Profeetalta saws sekä saamaan ymmärrystä sitä (uskontoaan) koskien suoraan Profeetalta saws. Tähän aikaan suurin muslimiyhteisöä uhkaava tekijä oli Quraish-heimo, jolla oli Mekan herruus. Kun Mekka (ts. Mekan epäuskovaiset liittolaisineen) oli kukistettu, velvollisuus nostettiin jälleen ja muuttamisesta tuli taas vapaaehtoista. Kun pidämme tämän mielessä, voimme paremmin ymmärtää Mu'aawiyan kerronnan, jossa hän kertoi Profeetan saws sanoneen: *"Maastamuutto ei tule loppumaan ennen kuin katumus loppuu, ja katumus ei tule loppumaan ennen kuin aurinko nousee lännestä,"* sekä Ibn 'Abbaasin kerronnan, jossa hän sanoi: *"Profeetta saws sanoi Mekan valloituksen päivänä: '(Valloituksen jälkeen) Ei ole maastamuuttoa, muuta kuin jihaad ja hyvät aiomukset, ja kun teitä kutsutaan jihaadiin, teidän tulee vastata kutsuun välittömästi."*²² Ibn 'Abbaasin hadiithin kertojaketju on sahiih, mutta jotkut kiistelevät Mu'aawiyan hadiithin ketjusta.²³

Hijran suuresta merkityksestä johtuen, erityisesti islamin alkuaikoina, Allaah sanoi, että se (ts. sen tekemättä jättäminen) vaurioitti yhteisen tuen siteitä niiden muslimien välillä, jotka muuttivat Medinaan, sekä niiden, jotka valitsivat Mekkaan jäämisen. Hän sanoi:

"Totisesti ne, jotka uskovat, ja jotka muuttivat ja taistelivat Allahin tiellä omaisuudellaan ja hengellään, sekä ne, jotka antoivat (heille) turvapaikan ja apua – nämä ovat toinen toistensa liittolaisia. Mutta niillä, jotka uskoivat, mutteivät muuttaneet, ei ole mitään osaa tässä liitossa kunnes hekin muuttavat. Mutta jos he pyytävät apuanne uskonnossa, niin teidän on autettava, paitsi sellaista kansaa vastaan, joiden kanssa teillä on sopimus. Ja Allaah on Kaikkinäkevä siitä, mitä te teette." [Al-Anfaal 8:72]

Tämän jälkeen Allaah ylistää muuttajia ja auttajia (Muhaajiruun ja Ansaar) sanoen:

"Ja ne, jotka uskoivat ja muuttivat ja taistelivat Allahin tiellä, sekä ne, jotka antoivat turvapaikan ja apua – nämä ovat todellisia uskovaisia. Heille kuuluu anteeksianto ja antelias elanto (ts. Paratiisi)." [Al-Anfaal 8:74]

Olemme jo (kirjan aiemmissa osissa) keskustelleet Muhaajiriineista ja Ansaareista, mutta nyt tulemme käsittelemään niitä uskovaisia, jotka eivät tehneet hijraa, vaan jäivät Mekkaan konfliktin aikana. Allaah sanoo:

"Totisesti ne, joiden sielut enkelit ottavat (kuolemassa) kun he ovat tekemässä vääryyttä itselleen, he (enkelit) tulevat sanomaan heille: 'Missä (tilassa) te olitte?' He vastaavat 'Olimme heikkoja ja sorrettuja maassa.' He (enkelit) sanovat: 'Eikö Allahin maa ollut tarpeeksi laaja, jotta teette hijran siinä?' Joten sellaisten leposija on Helvetti - mikä huono määränpää se onkaan. Paitsi heikot miehistä, naisista ja lapsista, jotka eivät kykene tekemään suunnitelmaa eivätkä saamaan johdatusta tiellä. Joten näille on toivoa, että Allaah tulee antamaan heille anteeksi, ja Allaah on Armahtava, Anteeksiantava.'" [An-Nisaa' 4:97-99]

Al-Bukhaarii kertoo Ibn 'Abbaasin sanoneen, että jotkut muslimit elivät epäuskovaisten joukossa, kasvattaen heidän määräänsä Profeetan saws aikana. He kuolivat tai haavoittuivat taistelussa, joten Allaah paljasti ***"Totisesti ne, joiden sielut enkelit ottavat (kuolemassa) kun he ovat tekemässä vääryyttä itselleen."***

²² "Sahiih Al-Bukhaari", Kitaab Al-Jihaad, osa 6/37, hadiith 2825.

²³ Al-Khattaabii, "Maalim As-Sunan", osa 3/352, Ahmad Shaakirin ja Muhammad Haamin Al-Faqiin tarkastamana, katso myös "An-Naasikh wal-Mansuukh", s.207.

Näin ollen niillä uskovaisilla, jotka eivät muuttaneet, vaan pysyivät kodeissaan, ei ollut mitään osuutta sotasaaliiseen tai sen viidesosaan, lukuun ottamatta niitä taisteluita joihin he osallistuivat, kuten Imaam Ahmad sanoi.²⁴ Tätä ilmentää Imaam Ahmadin sekä myös Muslimin kertoma hadiith Sulaimaan ibn Buraidalta, joka kertoi isältään, että ”*Aina, kun Profeetta saws nimitti johtajan jonkin armeijan tai joukko-osion johtoon, hän saws neuvoi häntä kahden kesken olemaan huolellinen velvollisuudestaan Allahia kohtaan, sekä suojelemaan määräyksensä alla olevien muslimien hyvinvointia. Sitten hän saws sanoi: ”Taistele Allahin nimeen ja Hänen takiaan. Taistele jokaista sellaista vastaan, joka tekee epäuskoa Allahiin. Älä kavalla sotasaaliista, äläkä riko valaasi, äläkä silvo kuolleiden ruumiita, äläkä tapa lapsia. Kun kohtaat vihollisesi, epäjumalanpalvojat, kutsu heitä kolmeen asiaan, ja jos he vastaavat myönteisesti, hyväksykää se ja (sitten) pidättäytykää vahingoittamasta heitä millään tavalla. Sitten kutsukaa heitä muuttamaan omista maistaan Muhaajiruunien maahan, ja kertokaa heille että jos he tekevät niin, he tulevat saamaan kaiken mitä Muhaajiruuneilla on (etuoikeuksien ja velvollisuuksien suhteen). Mutta jos he kieltäytyvät muuttamasta, niin kertokaa heille, että he tulevat olemaan kuin beduiinimuslimit, ja että heihin tullaan soveltamaan muihin muslimeihin päteviä Allahin määräyksiä, ja että he eivät tule olemaan oikeutettuja mihinkään sotasaaliiseen tai fai’hin (esim. paenneilta ja omaisuutensa jättäneiltä epäuskovaisilta ilman taistelua otettu omaisuus), elleivät he taistele jihaadissa muslimien rinnalla. Jos he kieltäytyvät, niin vaatikaa heiltä jizyah, ja jos he suostuvat maksamaan jizyaa, niin hyväksykää se heiltä ja pidättäkää kätenne heiltä (ts. älkää vahingoittako heitä). Mutta jos he kieltäytyvät maksamasta jizyaa, niin tavoitelkaa Allahin apua ja taistelkaa heitä vastaan...”*”²⁵

Aiempi hijraa käsittelevä keskustelu voidaan tiivistää seuraavasti:

1. Muuttaminen epäuskovaisten maista muslimien maihin oli pakollista Profeetan saws aikana, ja se on edelleenkin pakollista Tuomiopäivään asti. Se velvollisuus, jonka Profeetta saws poisti Mekan valloituksen jälkeen, oli velvollisuus asua hänen saws lähellä. Jokaisen, joka hyväksyy islamin eläessään sellaisten keskuudessa, jotka ovat sodassa muslimien kanssa, on pakollista lähteä asuakseen muslimien joukossa.²⁶

Tätä tukee Mujaashi’ Ibn Mas’uudin hadiith, jossa hän sanoi: ”*Vein veljeni Profeetan saws luokse Mekan valloituksen jälkeen ja sanoin: ‘Oi Allahin Lähettiläs! Olen tullut luoksesi veljeni kanssa, jotta voit ottaa häneltä liittolaisuuden valan hijraa varten.’ Profeetta saws sanoi: ‘Hijran ihmiset (ts. ne, jotka muuttivat Medinaan ennen Mekan valloitusta) nauttivat hijran etuoikeudesta (ts. enää ei ole tarvetta tehdä hijraa Mekasta).’ Sanoin Profeetalle: ‘Mistä asiasta otat hänen valansa liittolaisuudesta?’ Profeetta saws sanoi: ‘Otan hänen valansa liittolaisuudesta islamia, uskoa ja jihaadia kohtaan.’*”²⁷

2. On pakollista jättää bid’an (uudistusten) maat. Imaam Maalik sanoi: ”*Yksikään teistä ei saa jäädä maahan, jossa Seuralaisia kirotaan.*”²⁸

3. On pakollista jättää sellainen paikka, jossa kielletyt käytännöt ovat laajalle levinneitä, sillä muslimien on pakollista vaatia Lain (ts. Sharii’an) seuraamista.²⁹ Ibn Taimiyyah sanoi tätä koskien: ”*Tietyn paikan tila heijastaa (siellä olevan) henkilön tilaa. On mahdollista olla välillä muslimi ja*

²⁴ ”*Tafisir Ibn Kathiir*”, osa 4/40.

²⁵ ”*Musnad Ahmad*”, osa 5/352, sekä ”*Sahih Muslim*”, ”*Kitaab Al-Jihaad*”, osa 3/1357, hadiith 1731.

²⁶ Ibn Al-‘Arabi, ”*Ahkaam Al-Qur’aan*”, osa 1/484, sekä An-Nawawin ”*Sharh Muslim*”, osa 13/8, ja ”*Tafsiir Al-Qurtubii*”, osa 5/308.

²⁷ ”*Sahih Al-Bukhaari*”, ”*Kitaab Al-Jihaad*”, 6/189, hadiith 3079.

²⁸ Ibn Al-‘Arabi, ”*Ahkaam Al-Qur’aan*”, osa 1/484-485.

²⁹ Sama kirja.

muulloin epäuskovainen; välillä vilpitön ja muulloin tekopyhä; välillä hyvä ja oikeamielinen ja muulloin mätä ja turmeltunut. Siten henkilöstä tulee kuten hänen asuinpaikkansa. Muutto epäuskon ja rienauksen maasta uskon ja rehellisyyden maahan on ilmaus katumuksesta sekä kääntymisestä pois epäuskosta ja kieroutuneisuudesta kohti uskoa ja tottelevaisuutta. Asia on näin Ylösnousemuksen päivään asti.”³⁰

4. On pakollista paeta vainoja ja sortoa. Tämä tulee laskea yhdeksi niistä lukuisista Allahin siunauksista, joihin Hän on antanut valtuutuksensa jokaiselle, joka pelkää oman itsensä ja turvallisuutensa puolesta – mennä ja etsiä itselleen turvapaikka. Ensimmäinen henkilö, joka teki näin, oli Aabraham, joka sanoi hänen kansansa uhatessa häntä: **”Totisesti menen Herrani luokse, Hän tulee johdattamaan minua.”** [37:99] Sen jälkeen oli Mooses: **”Joten hän pakeni sieltä peloissaan, pälyillen ympärilleen, ja sanoi: ’Herrani, vie minut pois näiden sortajien ulottuvilta.’”** [28:21]³¹

5. Epidemian aikaan ihmiset velvoitettiin lähtemään kaupungista ja pysyttelemään sen ympäristössä kunnes sairauden uhka oli poistunut. Poikkeus tähän oli ruton aikana (jolloin epidemia-alueella jo olevien oli kiellettyä poistua, ja sen ulkopuolella olevien oli kiellettyä tulla alueelle).³²

6. Mikäli joku pelkää perheensä tai omaisuutensa turvallisuuden puolesta, hänen on myös paettava, sillä omaisuuden turvallisuus on kuin oman itsensä turvallisuus.³³

Lopuksi, hijrah, kuten mikä tahansa muukin asia, on ennen kaikkea aikomuksesta kiinni, sillä Profeetta saws sanoi: *”Totisesti teot ovat aikomusten mukaan, ja jokainen tullaan palkitsemaan aikomuksensa mukaan. Joten jonka tavoite on muuttaa Allahin ja Hänen Lähettiläänsä takia, hänen muuttonsa on Allahin ja Hänen Lähettiläänsä takia; ja jonka tavoite on muuttaa jonkin maallisen hyödyn takia tai ottaakseen jonkin naisen käsi avioliitossa, niin hänen muuttonsa on sen takia, mitä hän tavoitteli.*”³⁴

³⁰ “Majmuu’ Al-Fataawaa”, 18/284.

³¹ Ibn Al-‘Arabi, “Ahkaam Al-Qur’aan”, osa 1/485.

³² “Saihih Al-Bukhaari”, “Kitaab At-Tibb”, osa 10/142, hadiith 5686; “Saihih Muslim”, “Kitaab Al-Qisaamah”, osa 3/1296, hadiith 1271. Ruttoa koskevaa hadiithia varten ks. “Saihih Al-Bukhaari” “Kitaab At-Tibb”, osa 10/179, hadiith 5728; Muslim “Kitaab As-Salaam”, osa 4/1741, hadiith 2219.

³³ Ibn Al-‘Arabi, “Ahkaam Al-Qur’aan”, osa 1/486.

³⁴ “Saihih Al-Bukhaari”, “Kitaab Bad’ Al-Wahiy”, osa 1/9, hadiith 1; “Saihih Muslim”, “Kitaab Al-Imaara”, osa 3/1515, hadiith 1907.